

ΣΑΡΑ ΤΖ. ΜΑΑΣ

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES* ΚΑΙ *USA TODAY*

ΑΓΚΑΘΙΑ
ΚΑΙ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 24 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A COURT OF THORNS AND ROSES
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγκάθια και τριαντάφυλλα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Katie Everson
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sarah J. Maas, 2015
Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Adrian Dadich, 2015
© Χάρτη: Kelly de Groot, 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1592-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1593-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΡΑ ΤΖ. ΜΑΑΣ

ΑΓΚΑΘΙΑ
ΚΑΙ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

*Μετάφραση:
Έλλη Συλογίδου*

Για τον Τζος...
Επειδή θα πήγαινες Κάτω από το Βουνό για μένα.
Σ' αγαπώ.

Πρίθιαν

Χάιμπερν

Βασίλεια των Σωτικών

Ασλή
της Νύχτας

Ασλή
της Μέρας

Ασλή
της Αυγής

Χώο από το Βουνό

Ασλή
του Χειμώνα

Ασλή
του Καλοκαιριού

Ασλή του
Φθινοπώρου

Ασλή
της Ανοιξης

Το Τέλος

Το χωριό της Ήρας

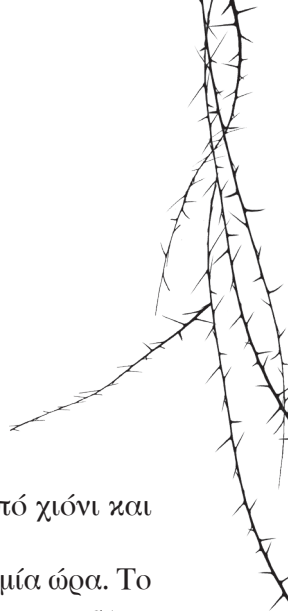
Χώρες των Οντιών

Βόρεια
προς τα Βασίλεια των Σωτικών

Νότια
προς τις Χώρες των Οντιών

Χώρες των Οντιών

Το δάσος είχε μετατραπεί σε ένα λαβύρινθο από χιόνι και πάγο.

Παρατηρούσα τη συστάδα των θάμνων εδώ και μία ώρα. Το πόστο μου, ψηλά πάνω στη διχάλα ενός κλαδιού, είχε αχρηστευτεί. Ο αγριεμένος άνεμος παρέσυρε πυκνές νιφάδες που εξαφάνιζαν τα ίχνη μου, έθαβαν όμως και τα σημάδια κάθε πιθανού θηράματος.

Η πείνα με οδήγησε μακριά από το σπίτι μου, σε σχέση πάντα με τα γνώριμα λημέρια μου, όμως ο χειμώνας είναι δύσκολη εποχή. Τα ζώα είχαν αποτραβηχτεί και βρίσκονταν τρυπωμένα στο δάσος βαθύτερα απ' όσο μπορούσα να τα ακολουθήσω, αναγκάζοντάς με να στοχεύω όσα είχαν ξεμείνει παραπίσω, ένα τη φορά, ελπίζοντας πως θα αρκούσαν μέχρι να μας βρει η άνοιξη.

Άδικα ήλπιζα.

Έσυρα τα μουδιασμένα δάχτυλά μου πάνω στα μάτια μου, απομακρύνοντας τις νιφάδες χιονιού που είχαν σκαλώσει στις βλεφαρίδες μου. Εδώ δεν υπήρχε κάποιο δέντρο με ξυμένο φλοιό, που να φανερώνει το πέρασμα ελαφιού – τα ζώα δεν είχαν μετακινηθεί ακόμη. Θα παρέμεναν σε αυτά τα μέρη μέχρι να τελειώσουν οι φλοιοί των δέντρων από τους οποίους τρέφονταν, και ύστερα θα τραβούσαν βόρεια, πέρα από τα εδάφη των λύκων, φτάνοντας ίσως ως τα εδάφη των ξωτικών, στην Πρίθιαν, εκεί όπου κανείς θνητός δεν τολμά να πατήσει, εκτός κι αν το 'χει βάλει σκοπό να φάει το κεφάλι του.

Στη σκέψη αυτή, ένα ρίγος διέτρεξε την πλάτη μου· αμέσως την έκανα πέρα, εστιάζοντας την προσοχή μου στο περιβάλλον

μου, στον στόχο μου. Αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω, όχι μονάχα τώρα, εδώ και πολλά χρόνια: να επικεντρώνομαι στο πώς θα βγάλω και αυτή την εβδομάδα, αυτή τη μέρα, την επόμενη ώρα. Και τώρα, στα χιόνια, θα ήμουν τυχερή, αν κατάφερνα να εντοπίσω το παραμικρό, ειδικά από το πόστο μου πάνω στο δέντρο, απ' όπου μετά βίας κατάφερνα να βλέπω στα πέντε μέτρα. Πνίγοντας ένα βογκητό, καθώς τα μαγκωμένα άκρα μου διαμαρτύρονταν για την κίνηση, χαμήλωσα το τόξο μου, προτού κατέβω από το δέντρο.

Το παγωμένο χιόνι τριβόταν κάτω από τις φθαρμένες μπότες μου κι εγώ έτριζα τα δόντια μου. Χαμηλή ορατότητα, αχρεία-στος θόρυβος... ήταν σχεδόν βέβαιο ότι με περίμενε ακόμη ένα άκαρπο κυνήγι.

Απέμεναν ελάχιστες ώρες μέχρι να χαθεί το φως της μέρας. Αν δεν έφευγα σύντομα, θα αναγκαζόμουν να βρω τον δρόμο της επιστροφής μέσα στο σκοτάδι, ενώ οι προειδοποιήσεις των κυνηγών στην πόλη αντηχούσαν ακόμη στο μυαλό μου: Γιγαντώσωμοι λύκοι κυκλοφορούσαν στην περιοχή, αγέλες ολόκληρες. Και να μην πούμε και για τους ψιθύρους που μιλούσαν για κάτι αλλόκοτα πλάσματα εκεί γύρω, ψηλά πλάσματα, απόκοσμα και θανάσιμα.

Τα πάντα ας είναι, εκτός από ξωτικά, είχαν ικετεύσει οι κυνηγοί τούς από χρόνια ξεχασμένους θεούς μας... κι εγώ είχα προσευχηθεί στα κρυφά μαζί τους. Στα οκτώ χρόνια που ζούσαμε στο χωριό μας, δύο μέρες δρόμο από τα αθάνατα σύνορα της Πρίθιαν, είχαμε αποφύγει τις επιθέσεις, αν και κάποιες φορές περαστικοί έμποροι μας μετέφεραν ιστορίες μακρινών πόλεων της μεθορίου που είχαν μετατραπεί σε σωρούς χαλασμάτων, οστών και στάχτης. Αυτές οι μαρτυρίες, που κάποτε ήταν αρκετά σπάνιες, ώστε οι γέροντες του χωριού να μην τους δίνουν ιδιαίτερη σημασία, τους τελευταίους μήνες είχαν καταλήξει να ψιθυρίζονται από πολλούς κάθε φορά που είχαμε παζάρι.

Είχα πάρει μεγάλο ρίσκο με την απόφασή μου να προχωρήσω τόσο βαθιά στο δάσος, όμως χθες αποτελειώσαμε το τελευ-

ταίο μας καρβέλι ψωμί και ό,τι απέμενε από το παιστό κρέας το φάγαμε προχθές. Πάντως, χίλιες φορές καλύτερα να περνούσα ακόμη μία νύχτα με την κοιλιά μου να γουργουρίζει, παρά να χόρταινα εγώ την πείνα κάποιου λύκου. Ή ξωπικού.

Όχι πως θα γινόμουν κανένα γεύμα της προκοπής. Είχα καταλήξει πετοί και κόκαλο τέτοια εποχή, τόσο, που μπορούσα να μετρήσω κάμποσα από τα πλευρά μου. Προχωρώντας όσο πιο ανάλαφρα και αθόρυβα μπορούσα ανάμεσα στα δέντρα, πίεσα την παλάμη μου πάνω στο άδαιο και πονεμένο στομάχι μου. Ήξερα πώς θα με κοιτούσαν οι δύο μεγαλύτερες αδελφές μου, μόλις επέστρεφα στο σπίτι μας με άδεια χέρια για ακόμα μια φορά.

Έπειτα από μερικά λεπτά προσεκτικής αναζήτησης, γονάτισα μπροστά σε μια συστάδα βασινιών φορτωμένων χιόνι. Ανάμεσα από τα αγκάθια μπορούσα να διακρίνω σχετικά καλά ένα ξέφωτο και το ρυάκι που κυλούσε εκεί. Κάτι τρύπες στο χιόνι φάνερωναν πως εξακολουθούσε να χρησιμοποιείται συχνά. Ήθελα να ελπίζω πως κάτι θα περνούσε από εκεί. Έτσι ήθελα να ελπίζω.

Άφησα μια βαθιά ανάσα να βγει από τη μύτη μου, καθώς έμπηγα το τόξο μου στο έδαφος και ακουμπούσα το μέτωπό μου πάνω στο τραχύ ξύλο. Δε θα αντέχαμε κι άλλη βδομάδα χωρίς τροφή. Και ήταν ήδη πάρα πολλές οι οικογένειες που είχαν καταλήξει να ζητιανεύουν, για να μπορώ να ελπίζω σε βοήθεια από τις πλουσιότερες οικογένειες του χωριού. Είχα δει από πρώτο χέρι πού έφτανε η φιλανθρωπία τους.

Βολεύτηκα σε μια καλύτερη θέση και χαλάρωσα την αναπνοή μου, καθώς τέντωννα τα αυτιά μου για να αφουγκραστώ τους ήχους του δάσους πίσω από τον άνεμο. Το χιόνι έπεφτε ακατάπαυστα, χόρευε και στροβιλιζόταν, οι λευκές νιφάδες, σαν στραφταλιστές σπείρες, ξάπλωναν φρέσκες κι ολοκάθαρες πάνω στο καφετί και το γκριζό του κόσμου. Άθελά μου, παρά τα μουνδιασμένα άκρα μου, ησύχασα εκείνο το ασίγαστο, άγριο κομμάτι του μυαλού μου, για να χαρώ για λίγο το χιονοустόλιστο δάσος.

Κάποτε ήταν σαν δεύτερη φύση μου να απολαμβάνω τις νησίδες του φρέσκου γρασιδιού πάνω στο σκούρο, οργωμένο χώ-

μα ή μια πόρπη από αμέθυστο να φωλιάζει στις πτυχώσεις σμαραγδένιου μεταξιού· κάποτε ονειρευόμουν, ανέπνεα και σκεφτόμουν με χρώματα, φως και μορφές. Υπήρχαν, μάλιστα, φορές που επέτρεπα στον εαυτό μου να φαντάζεται τη μέρα που οι αδελφές μου θα παντρεύονταν κι εγώ θα έμενα μόνη με τον πατέρα, με αρκετή τροφή για να τα βγάζουμε πέρα, αρκετά χρήματα ώστε να αγοράσουμε λίγα χρώματα, και αρκετό χρόνο για να αποτυπώσω εκείνες τις αποχρώσεις και τα σχήματα στο χαρτί, στον μουσαμά ή στους τοίχους του σπιτιού μας.

Τώρα πια κάτι τέτοιο ήταν απίθανο να συμβεί σύντομα... ίσως και ποτέ. Οπότε, μου απέμεναν μονάχα κάτι στιγμές όπως αυτή, να θαυμάζω τη λάμψη του ωχρού φωτός του χειμώνα πάνω στο χιόνι. Δεν μπορούσα να θυμηθώ την τελευταία φορά που το είχα κάνει· που είχα μπει στον κόπο να παρατηρήσω οτιδήποτε όμορφο ή ενδιαφέρον.

Οι κλεμμένες ώρες σε έναν ετοιμόρροπο αχυρώνα παρέα με τον Άιζακ Χείλ δε μετρούσαν· εκείνες οι στιγμές ήταν πεινασμένες, άδειες και καμιά φορά σκληρές, αλλά ποτέ υπέροχες.

Ο άνεμος κόπασε, το ουρλιαχτό άφησε τη θέση του σε έναν απαλό αναστεναγμό. Στο μεταξύ, το χιόνι έπεφτε νωχελικά, παχιές, φαρδιές νιφάδες που φώλιαζαν πάνω σε κάθε ρόζο και νανουρίζονταν στις εσοχές των δέντρων. Ήταν ένα θέαμα μαγευτικό... η ήσυχη, θανάσιμη ομορφιά του χιονιού. Σύντομα θα έπρεπε να επιστρέψω στους λασπωμένους και παγωμένους δρόμους του χωριού, στη στενόχωρη ζεστασιά του σπιτιού μας. Κάποιο μικρό, ραγιασμένο κομμάτι του εαυτού μου αντέδρασε στη σκέψη αυτή.

Πέρα από το ξέφωτο, ακούστηκε θρόισμα από κάτι θάμνους.

Όπλισα το τόξο μου ενστικτωδώς. Κάρφωσα το βλέμμα μου προς τα εκεί, ανάμεσα από τα αγκάθια, και η ανάσα μου σαν να σκάλωσε.

Σε απόσταση μικρότερη των τριάντα βημάτων στεκόταν μια μικρή ελαφίνα που, παρά τον χειμώνα, είχε ακόμη ψαχνό πάνω της, όμως πιεζόταν αρκετά ώστε να ξεπροβάλει στο ξέφωτο για να ξεκολλήσει λίγο φλοιό από κάποιο δέντρο.

Ένα τέτοιο ελάφι θα μπορούσε να θρέψει την οικογένειά μου για μια βδομάδα, μπορεί και περισσότερο.

Το στόμα μου γέμισε σάλια. Αθόρυβα, σαν τον άνεμο που κάνει τα νεκρά φύλλα να σαλεύουν, σημάδεψα.

Η ελαφίνα συνέχιζε να ξεκολλά λωρίδες φλοιού από το δέντρο, μασώντας αργά, εντελώς ανύποπτη για τον θάνατο που παραμόνευε λίγα μέτρα πιο πέρα.

Θα μπορούσα να παστώσω το μισό κρέας και θα τρώγαμε αμέσως το υπόλοιπο, θα φτιάχναμε βραστό, πίτες... Το δέρμα της θα μπορούσε να πουληθεί ή ίσως να γίνει ρούχο για κάποιο μέλος της οικογένειάς μας. Εγώ χρειαζόμουν καινούργιες μπότες και η Ελάν χρειαζόταν καινούργιο πανωφόρι, ενώ η Νέστα είχε την τάση να ζηλεύει ό,τι είχαν οι γύρω της.

Τα δάχτυλά μου έτρεμαν. Τόσο φαγητό... τέτοια σωτηρία! Πήρα μια ανάσα για να ηρεμήσω, βεβαιώθηκα πως είχα σημαδέψει σωστά.

Όμως μέσα στους θάμνους, δίπλα μου, φέγγιζε ένα ζευγάρι χρυσαφένια μάτια.

Το δάσος βουβάθηκε. Ο άνεμος σώπασε. Ακόμη και το χιόνι σταμάτησε να πέφτει.

Εμείς οι θνητοί είχαμε πάψει να λατρεύουμε θεούς, όμως, αν ήξερα τα ξεχασμένα ονόματά τους, θα είχα προσευχηθεί να με βοηθήσουν. Όλοι τους. Κρυμμένος στους θάμνους, ο λύκος πλησίαζε αργά, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω στην ανυποψίαστη ελαφίνα.

Ήταν πελώριος –όσο ένα πόνι– και, καθώς θυμήθηκα ότι με είχαν προειδοποιήσει για την παρουσία τέτοιων πλασμάτων στην περιοχή, το στόμα μου στέγνωσε εντελώς.

Όμως χειρότερη και από το μέγεθός του ήταν η φυσική ικανότητά του να κινείται αθόρυβα: Ενώ προχωρούσε βήμα βήμα ανάμεσα στους θάμνους, δεν έκανε τον παραμικρό θόρυβο και η ελαφίνα δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία του. Ήταν αδύνατον ένα τόσο μεγάλο ζώο να κινείται χωρίς να κάνει θόρυβο. Όμως, αν δεν ήταν ένα συνηθισμένο ζώο, αν είχε κατέβει από

τη μεριά της Πρίθιαν, αν με κάποιον τρόπο ήταν ξωτικό, τότε το να με φάει ήταν το μικρότερο από τα προβλήματά μου.

Έτσι και ο λύκος ήταν ξωτικό, έπρεπε να είχα τραπεί ήδη σε φυγή.

Από την άλλη, ίσως... ίσως έκανα χάρη στον κόσμο, στο χωριό μου, στον εαυτό μου, να τον σκοτώσω όσο ακόμη δεν με έχει αντιληφθεί. Το να καρφώσω ένα βέλος στο μάτι του δε θα ήταν δύσκολο.

Κι όμως, παρά το μέγεθός του, έμοιαζε με λύκο, κινούνταν όπως ένας λύκος. Ένα ζώο είναι, σκέφτηκα, προυπαθώντας να καθησυχάσω τον εαυτό μου. Απλά ένα ζώο. Δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να αναλογιστεί την άλλη περίπτωση... όχι τη στιγμή που έπρεπε να σκέφτομαι καθαρά και να αναπνέω σταθερά.

Είχα μαζί μου ένα κυνηγετικό μαχαίρι και τρία βέλη. Από αυτά, τα δύο ήταν κοινά βέλη, απλά και αποτελεσματικά, και κατά πάσα πιθανότητα ένας λύκος τέτοιου μεγέθους δε θα τα ένιωθε περισσότερο απ' ό,τι το τσίμπημα μιας μέλισσας. Όμως το τρίτο βέλος, το μακρύτερο και βαρύτερο, το είχα αγοράσει από έναν περαστικό πραρατευτή ένα καλοκαίρι που είχαμε αρκετά νομίσματα να ξοδέψουμε σε κάποιες επιπλέον πολυτέλειες. Ήταν ένα βέλος καμωμένο από ορεινή φλαμουριά και στην άκρη του είχε σιδερένια αιχμή.

Από τα τραγούδια με τα οποία μας νανούριζαν στις κούνιες μας, όλοι μας ξέραμε από μωρά πως τα ξωτικά απεχθάνονταν το σίδερο. Όμως το ξύλο της φλαμουριάς ήταν εκείνο που έκανε την αθάνατη, θεραπευτική μαγεία τους να εξασθενεί αρκετά, ώστε να προλάβει ένας θνητός να τους καταφέρει θανάσιμο χτύπημα. Τουλάχιστον έτσι έλεγαν οι θρύλοι και οι φήμες. Η μόνη απόδειξη που είχαμε για την αποτελεσματικότητα της φλαμουριάς ήταν η σπανιότητά της. Είχα δει ζωγραφισμένα τέτοια δέντρα, όμως ποτέ δεν είχα δει ένα ζωντανό δέντρο, αφού πριν από πολλά χρόνια τα Αρχοντικά, τα ευγενέστερα ξωτικά, τα είχαν κάψει. Ελάχιστα απέμεναν, και τα περισσότερα ήταν μικρά και αδύναμα, κρυμμένα από τους ευγενείς μέσα σε τειχι-

σμένα άλση. Είχα περάσει βδομάδες μετά την αγορά μου προσπαθώντας να αποφασίσω αν εκείνο το πανάκριβο κομμάτι ξύλου ήταν πεταμένα λεφτά ή ψεύτικο και επί τρία χρόνια το βέλος από ξύλο φλαμουριάς αναπαυόταν αχρησιμοποίητο μέσα στη φαρέτρα μου.

Τώρα το τραβούσα από εκεί με κινήσεις μετρημένες, αποτελεσματικές. Θα έκανα τα πάντα προκειμένου να αποφύγω να στρέψει αυτός ο θηριώδης λύκος το βλέμμα του προς το μέρος μου. Το βέλος ήταν μακρύ και αρκετά βαρύ για να κάνει ζημιά... ίσως και να τον σκοτώσει, αν σημάδευα σωστά.

Το στήθος μου σφίχτηκε τόσο, που άρχισε να πονά. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα πως η επιβίωσή μου εξαρτιόταν τελικά από την απάντηση σε μια ερώτηση: Ήταν μόνος του ο λύκος;

Έσφιξα τη γροθιά μου γύρω από το τόξο και τράβηξα ακόμα περισσότερο τη χορδή. Οι πιθανότητες δεν ήταν λίγες, όμως ποτέ ως τώρα δεν είχα αναμετρηθεί με λύκο. Νόμιζα πως αυτό με καθιστούσε τυχερή... αν όχι ευλογημένη. Όμως τώρα δεν ήξερα πού να σημαδέψω ή πόσο γρήγορα κινούνταν αυτά τα πλάσματα. Δεν είχα περιθώριο να αστοχήσω. Όχι από τη στιγμή που είχα μόνο ένα βέλος από ξύλο φλαμουριάς.

Και αν πράγματι ήταν καρδιά ξωτικού εκείνη που παλλόταν κάτω από αυτή τη γούνα, ακόμη καλύτερα. Του άξιζε το τέλος αυτό, με τόσα που είχε κάνει η φάρα του σε εμάς. Δε θα διακινδύνευα να κατηφορίσει αργότερα αυτό το πλάσμα στο χωριό μας, για να ρημάξει, να σακατέψει και να βασανίσει τον κόσμο. Καλύτερα να πέθαινε εδώ και τώρα. Ευχαρίστως θα το έκανα, λοιπόν.

Ο λύκος προχώρησε ακόμη λίγο και ένα κλαδάκι έσπασε κάτω από το ένα πέλμα του – καθένα τους ήταν μεγαλύτερο από την παλάμη μου. Η ελαφίνα κάτι μυρίστηκε. Έριξε μια ανήσυχη ματιά στα αριστερά, μια στα δεξιά της, τεντώνοντας τα αυτιά της στον γκριζο ουρανό. Καθώς ο λύκος είχε τον αέρα κόντρα, η ελαφίνα δεν μπορούσε ούτε να τον δει ούτε να τον μυρίσει.

Το κεφάλι του χαμήλωσε και το πελώριο ασημόχρωμο σώ-

μα του –που τόσο τέλεια έδενε με το χιόνι και τις σκιές– κάθισε στα καπούλια του. Η ελαφίνα εξακολουθούσε να κοιτάζει προς λάθος κατεύθυνση.

Εγώ, πάλι, κοιτούσα μια την ελαφίνα και μια τον λύκο. Τουλάχιστον ο λύκος ήταν μόνος· κάτι ήταν κι αυτό. Όμως, αν ο λύκος τρώμαζε την ελαφίνα κι εκείνη το έσκαιγε, τότε εγώ θα ερχόμουν αντιμέτωπη με ένα πεινασμένο, τεράστιο ζώο –ενδεχομένως ξωτικό– που θα κοιτούσε να βρει το επόμενο καλύτερο γεύμα του. Κι αν τη σκότωνε αυτός, καταστρέφοντας πολύτιμο δέμα και λίκπος...

Αν λάθαινα, δεν ήταν μονάχα η δική μου ζωή που θα χανόταν. Όμως η ζωή μου τα τελευταία οχτώ χρόνια που κυνηγούσα στο δάσος είχε καταλήξει να είναι μια σειρά από ρίσκα και τις περισσότερες φορές είχα πάρει τις σωστές αποφάσεις. Τις περισσότερες φορές.

Ο λύκος τινάχτηκε μέσα από τον θάμνο, μια αστραπή γκριζα, άσπρη και μαύρη, ενώ τα κίτρινα δόντια του γυάλισαν. Στο ξέφωτο έμοιαζε ακόμη πιο μεγάλος, ένα απίθανο θέαμα μυών, ταχύτητας και κτηνώδους δύναμης. Η ελαφίνα δεν είχε την παρಾಮικρή ελπίδα να γλιτώσει.

Εξαπέλυσα το βέλος από ξύλο φλαμουριάς προτού προλάβει να της κάνει μεγαλύτερη ζημιά.

Το βέλος βρήκε στόχο, τον χτύπησε στα πλευρά και θα έπαιρνα όρκο πως εκείνη τη στιγμή το έδαφος σείστηκε. Ο λύκος ούρλιαξε από τον πόνο, αφήνοντας τον λαιμό της ελαφίνας, καθώς το αίμα του ράντιζε το χιόνι... κατακόκκινο σαν ρουμπίνι.

Γύρισε αγριεμένος προς το μέρος μου, με εκείνα τα κίτρινα μάτια γουρλωμένα, το τρίχωμα της ράχης του ανασηκωμένο. Το μπάσο γρύλισμά του αντήχησε στο άδειο στομάχι μου όπως πεταγόμενοι όρθια και τραβούσα ακόμη ένα βέλος από τη φαρέτρα μου.

Όμως ο λύκος απλά στεκόταν και με κοιτούσε με στόμα ματωμένο, ενώ το βέλος μου προεξείχε σχεδόν χυδαία από τα πλευρά του. Το χιόνι άρχισε και πάλι να πέφτει. Με κοιτούσε και ήταν

εκείνη η συνειδητοποίηση και η κατάπληξη που με έκαναν να ρίξω και το δεύτερο βέλος. Απλά για να είμαι σίγουρη, σε περίπτωση που εκείνη η ευφυΐα που διέκρινε ήταν η ευφυΐα ενός αθάνατου, μοχθηρού πλάσματος.

Δεν προσπάθησε καν να αποφύγει το βέλος μου, καθώς τον έβρισκε στο γουρλωμένο κίτρινο μάτι του.

Ο λύκος σωριάστηκε στο έδαφος.

Χρώμα και σκοτάδι σχημάτισαν μια δίνη, που πήγαινε να καταπιεί το οπτικό πεδίο μου, όπως αναμειγνυόταν με το χιόνι.

Τα πόδια του τινάχτηκαν και ένα σιγανό κλαψούρισμα έσπασε τον άνεμο. Αδύνατον! Κανονικά, έπρεπε να είναι νεκρός, όχι να ξεψυχάει τώρα. Το βέλος είχε καρφωθεί στο μάτι του σχεδόν ως τα φτερά χήνας που σχημάτιζαν την ουρά του.

Όμως, είτε λύκος είτε ξωτικό, δεν είχε καμία διαφορά. Όχι από τη στιγμή που το ξύλο φλαμουριάς είχε φωλιάσει στα πλευρά του. Σύντομα θα ήταν νεκρός. Ακόμη κι έτσι, πάντως, τα χέρια μου έτρεμαν, καθώς τίναζα το χιόνι από πάνω μου και πλησίαζα διστακτικά, φροντίζοντας να μένω πάντα σε αρκετή απόσταση. Από τα τραύματα που του είχα προκαλέσει το αίμα έρρεε άφθονο, βάφοντας άλικο το χιόνι.

Ο λύκος χτυπούσε ανώφελα τις πατούσες του στο έδαφος, η αναπνοή του είχε αρχίσει ήδη να εξασθενεί. Άραγε υπέφερε ή μήπως το κλαψούριμά του ήταν απλά μια προσπάθεια να κάνει πέρα τον θάνατο; Δεν ήμουν σίγουρη αν ήθελα να ξέρω την απάντηση.

Γύρω μας το χιόνι στροβιλιζόταν. Συνέχισα να τον καρφώνω με το βλέμμα μου, ώσπου εκείνο το τρίχωμα στο χρώμα του καρβουνιού, του οψιδιανού και του φιλντισιού έπαψε να ανεβοκατεβαίνει. Λύκος ήταν... ένας κοινός λύκος, παρά το μέγεθός του.

Το σφίξιμο στο στήθος μου κάπως πέρασε, οπότε άφησα από μέσα μου έναν αναστεναγμό, έτσι που η ανάσα μου σχημάτισε σύννεφο μπροστά μου. Τουλάχιστον το βέλος από ξύλο φλαμουριάς είχε αποδείξει τη θανατηφόρα αξία του, άσχετα με το τι πλάσμα ήταν αυτό που είχε σκοτώσει.

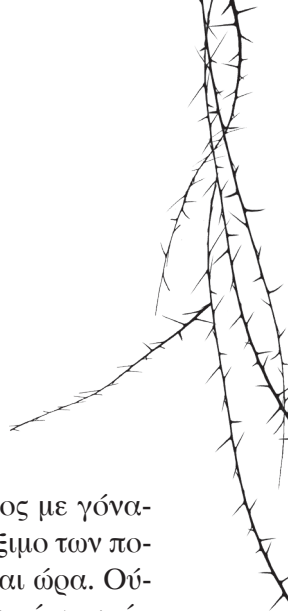
Μια γρήγορη εξέταση του κουφαριού της ελαφίνας με έπεισε πως θα μπορούσα να κουβαλήσω μονάχα ένα ζώο· και ακόμη και γι' αυτό θα χρειαζόταν αγώνας. Όμως ήταν αμαρτία να αφήσω εκεί τον λύκο.

Παρότι μου στοίχισε πολύτιμα λεπτά –χρόνος που θα άφηνε περιθώριο σε άλλους θηρευτές εκεί γύρω να μυρίσουν το φρέσκο αίμα–, του πήρα το τομάρι και καθάρισα τα βέλη μου όσο καλύτερα μπορούσα.

Τουλάχιστον έτσι ξεστάθηκαν κάπως τα χέρια μου. Τύλιξα τη ματωμένη πλευρά της γούνας του γύρω από το θανατηφόρο τραύμα που είχε καταφέρει στην ελαφίνα, προτού τη φορτωθώ στους ώμους μου. Ήταν αρκετός δρόμος μέχρι να γυρίσω στο σπίτι μας, και το τελευταίο που ήθελα ήταν να αφήσω πίσω μου ένα ματωμένο μονοπάτι που θα οδηγούσε κάθε ζώο με κοφτερά δόντια και νύχια κατευθείαν πάνω μου.

Βογκώντας κάτω από το βάρος, γράπωσα τα πόδια της ελαφίνας και έριξα μια τελευταία ματιά στο αχνιστό κουφάρι του λύκου. Το ένα χρυσαφένιο μάτι που του απέμενε πλέον κοιτούσε τον φορτωμένο χιόνια ουρανό και για μια στιγμή ευχήθηκα να είχα μέσα μου τη δύναμη να αισθανθώ τύψεις για το νεκρό πλάσμα.

Όμως εδώ ήταν το δάσος και είχαμε χειμώνα.

Ο ήλιος είχε δύσει ώσπου να βγω από το δάσος με γόνατα τρεμάμενα. Τα χέρια μου, πιασμένα από το σφίξιμο των ποδιών της ελαφίνας, είχαν μουδιάσει τελείως εδώ και ώρα. Ούτε καν το κουφάρι δεν ήταν ικανό να κρατήσει μακριά το κρύο που δυνάμωνε.

Ο κόσμος κατακλυζόταν από αποχρώσεις του σκούρου μπλε, τις οποίες διέκοπταν μονάχα κάποιες δέσμες βουτυρένιου φωτός, όπως ξεγλιστρούσε ανάμεσα από τα παντζούρια του ταλαιπωρημένου σπιτιού μας. Ένωθα σαν να διέσχιζα ένα ζωντανό πίνακα – μια φευγαλέα στιγμή ησυχίας, με τις μπλε αποχρώσεις γρήγορα να μετατρέπονται σε συμπαγές σκοτάδι.

Όπως ανηφόριζα με κόπο το μονοπάτι, βρίσκοντας τη δύναμη για κάθε βήμα στη βασανιστική πείνα μου, οι φωνές των αδελφών μου βιάστηκαν να με υποδεχτούν. Δε χρειαζόταν να ακούσω ακριβώς τι έλεγαν, για να καταλάβω πως κατά πάσα πιθανότητα φλυαρούσαν για κάποιο νεαρό άντρα ή για τις κορδέλες που είχαν δει στο χωριό, την ώρα που θα έπρεπε να κόβουν ξύλα, όμως και πάλι χαμογέλασα.

Κλότσησα τις μπότες μου πάνω στο πέτρινο πλαίσιο της πόρτας, τινάζοντας τα χιόνια από πάνω τους. Κομματάκια πάγου ξεκόλλησαν από τις γκριζες πέτρες του σπιτιού, αποκαλύπτοντας τα ξεθωριασμένα αποτρεπτικά σύμβολα που ήταν χαραγμένα γύρω από το κατώφλι. Ο πατέρας μου είχε πείσει κάποτε έναν περαστικό τσαρλατάνο να ανταλλάξει τα σύμβολα που προστάτευαν από τα ξωτικά με ένα από τα δικά του σκαλισμένα ξύλα. Ήταν τόσο λίγα τα πράγματα που μπορούσε να κάνει για εμάς

ο πατέρας μου, ώστε δεν είχα βρει το κουράγιο να του πω ότι τα σύμβολα ήταν άχρηστα... και ψεύτικα, το δίχως άλλο. Οι θνητοί δεν κατείχαν μαγικές γνώσεις, δεν μπορούσαν καν να συγκριθούν σε δύναμη και ταχύτητα με τα ξωτικά ή με τα Αρχοντικά. Ο άνθρωπος εκείνος, που ισχυρίστηκε πως κάπου στους προγόνους του βρισκόταν κι ένας με αίμα αρχοντικό, είχε σκαλίσει κάτι κύκλους, σπείρες και ρούνους γύρω από την πόρτα και τα παράθυρα, και είχε μουρμουρίσει κάτι ασυναρτησίες, προτού πάρει ξανά τον δρόμο του.

Ανοιξα απότομα την ξύλινη πόρτα, έτσι που το παγωμένο, σιδερένιο χερούλι δάγκωσε την επιδερμίδα μου σαν οχιά. Η ζέση και το φως με τύφλωσαν όπως περνούσα μέσα.

«Φέιρα!» Η κοφή φωνή της Ελάιν πέρασε ξυστά από τα αυτιά μου κι εγώ ανοιγόκλεισα τα μάτια μου από τη λάμψη της φωτιάς και αντίκρισα τη δεύτερη μεγαλύτερη αδελφή μου να στέκεται μπρος μου. Παρότι ήταν τυλιγμένη με μια τελείως τριμμένη κουβέρτα, τα χρυσοκάστανα μαλλιά της –στο χρώμα που είχαμε και οι τρεις μας– ήταν άψογα πιασμένα γύρω από το κεφάλι της. Οχτώ χρόνια φτώχειας δεν της είχαν στερήσει την επιθυμία να δείχνει πανέμορφη.

«Πού το βρήκες αυτό;» Το υπόγειο ρεύμα της πείνας έκανε τα λόγια της κοφτερά, με τρόπο που μου είχε γίνει πολύ γνωστός τις τελευταίες εβδομάδες. Κανένα σχόλιο για τα αίματα πάνω μου. Είχα πάψει από καιρό να ελπίζω ότι νοιάζονταν αν θα επέστρεφα από το δάσος κάθε βράδυ. Τουλάχιστον όχι προτού πεινάσουν ξανά. Από την άλλη, η μητέρα μου δεν τις είχε βάλει να δώσουν όρκο για οτιδήποτε όπως στέκονταν δίπλα στο νεκροκρέβάτο της.

Πήρα μια ανάσα για να ηρεμήσω, καθώς κατέβαζα την ελαφίνα από τους ώμους μου. Το ζώο έπεσε με γδούπο πάνω στο ξύλινο τραπέζι, τραντάζοντας την πήλινη κούπα που βρισκόταν στην απέναντι άκρη.

«Εσύ πού λες να το βρήκα;» Η φωνή μου είχε γίνει τραχιά, κάθε λέξη έκαιγε όπως έβγαине από τον λαιμό μου. Ο πατέρας

μου και η Νέστα συνέχισαν να ζεσταίνουν τις παλάμες τους στο τζάκι, με τη μεγαλύτερη αδελφή μου να τον αγνοεί ως συνήθως. Τράβηξα τη γούνα του λύκου από το σώμα της ελαφίνας και, αφού έβγαλα τις μπότες μου και τις ακούμπησα δίπλα στην πόρτα, στράφηκα στην Ελάιν.

Τα καστανά μάτια της –τα μάτια του πατέρα μου– παρέμεναν καρφωμένα στην ελαφίνα. «Θα σου πάρει ώρα να την καθαρίσεις;» Εγώ. Όχι εκείνη· ούτε οι άλλοι. Ούτε μια φορά δεν είχα δει τα χέρια τους να κολλάνε από αίματα και τρίχες. Μονάχα εγώ είχα μάθει πώς να προετοιμάζω και να ξεκοκαλίζω τα θηράματά μου, κι αυτό χάρη στις οδηγίες των υπολοίπων.

Η Ελάιν πίεσε την παλάμη της πάνω στην κοιλιά της, που πιθανότατα ήταν εξίσου άδεια και πονεμένη όπως η δική μου. Δεν ήταν άκαρδος άνθρωπος η Ελάιν. Δεν έμοιαζε με τη Νέστα, που είχε γεννηθεί με ένα ειρωνικό χαμόγελο στο πρόσωπό της. Απλά η Ελάιν ορισμένες φορές δεν... καταλάβαινε κάποια πράγματα. Δεν ήταν κακία αυτό που την εμπόδιζε να προσφερθεί να βοηθήσει· απλά δεν της περνούσε ποτέ από το μυαλό η σκέψη πως ίσως και να ήταν ικανή να λερώσει τα χέρια της. Ποτέ μου δεν κατάφερα να αποφασίσω αν πραγματικά δεν καταλάβαινε πόσο πάμφτωχοι ήμασταν ή αν απλά αρνούνταν να το παραδεχτεί. Πάντως, αυτό δε με εμπόδιζε να της αγοράζω σπόρους για τον λουλουδόκηπο που καλλιεργούσε τους ηπιότερους μήνες του χρόνου, όποτε είχα χρήματα να ξοδέψω.

Ούτε εμπόδιζε εκείνη να μου αγοράσει τρία μικρά δοχεία με χρώμα –κόκκινο, κίτρινο και μπλε– εκείνο του ίδιο καλοκαίρι που εγώ είχα αρκετά χρήματα να αγοράσω το βέλος από ξύλο φλαμουριάς. Ήταν το μόνο δώρο που μου είχε κάνει, και το σπίτι μας εξακολουθούσε να φέρει τα σημάδια του, έστω κι αν το χρώμα πλέον είχε ξεθωριάσει και ξεφλούδιζε: μικρά κλήματα και λουλούδια, κατά μήκος των παραθύρων και των κατωφλιών, στις άκρες διάφορων πραγμάτων, μικρές σπείρες φλόγας πάνω στις πέτρες που εκτείνονταν γύρω από το τζάκι. Όσα λεπτά ελεύθερου χρόνου είχα εκείνο το πλούσιο καλοκαίρι τα

διέθεσα για να στολίσω το σπίτι μας με χρώματα, κρύβοντας εδώ κι εκεί έξυπνες διακοσμήσεις μέσα σε συρτάρια, πίσω από τις τριμμένες κουρτίνες, κάτω από τις καρέκλες και το τραπέζι.

Από τότε δεν είχαμε περάσει δεύτερο καλοκαίρι με τόσο μεγάλη άνεση.

«Φέιρα». Η μπάσα φωνή του πατέρα μου βρόντηξε από το τζάκι. Η σκούρα γενειάδα του ήταν περιποιημένη, το πρόσωπό του πεντακάθαρο, όπως των αδελφών μου. «Τυχερή στάθηκες σήμερα, αφού μας έφερρες τόσα καλά».

Καθισμένη δίπλα στον πατέρα μου, η Νέστα ρουθούνισε. Καμία έκπληξη. Οποιοσδήποτε έπαινος, άσχετα από τον αποδέκτη –εμένα, την Ελαίν, άλλους χωρικούς–, συνήθως οδηγούσε στη δική της απόρριψη. Και η παραμικρή κουβέντα από τον πατέρα μας συνήθως κατέληγε, επιπλέον, στη δική της χλεύη.

Ίσως το κορμί μου, τόσο αποκαμωμένη, που με κόπο στεκόμουν, όμως στηρίχτηκα, ακουμπώντας την παλάμη μου πάνω στο τραπέζι, δίπλα στην ελαφίνα, όπως έριχνα ένα αγριεμένο βλέμμα στη Νέστα. Στην οικογένειά μας η Νέστα ήταν εκείνη που είχε πάρει την απώλεια της παρουσίας μας περισσότερο κατάκαρδα. Μέσα της απεχθανόταν τον πατέρα μας από τη στιγμή που εγκαταλείψαμε το αρχοντικό μας ή ίσως από εκείνη την απαίσια μέρα που ένας από τους πιστωτές μας πέρασε για να μας δείξει ακριβώς πόσο δυσαρεστημένος ήταν με την απώλεια της επένδυσής του.

Όμως τουλάχιστον η Νέστα δεν μας έπαιρνε το κεφάλι με άχρηστες κουβέντες για το πώς θα ανακτούσαμε τα πλούτη μας, όπως έκανε ο πατέρας μου. Όχι, εκείνη απλά ξόδευε όσα χρήματα δεν της έκρυβα, και σπάνια έμπαινε στον κόπο να αναγνωρίσει την τσακισμένη παρουσία του πατέρα μου. Υπήρχαν μέρες που δεν ήμουν σίγουρη ποιος απ' όλους μας ήταν πιο δυστυχής και πικραμένος.

«Μπορούμε να φάμε το μισό κρέας αυτή την εβδομάδα», είπα, στρέφοντας το βλέμμα μου στην ελαφίνα. Το ζώο κατελάμβανε ολόκληρη την επιφάνεια του ξεχαρβαλωμένου τραπεζιού

που έπαιζε τον ρόλο της τραπεζαρίας, του πάγκου και της κουζίνας μας. «Το άλλο μισό μπορούμε να το παστώσουμε», συνέχισα, βέβαιη πως, όσο ευγενικά κι αν το έθετα, εγώ ήμουν εκείνη που θα έβγαζε την περισσότερη δουλειά. «Επίσης, λέω να κατέβω αύριο στην αγορά να δω τι μπορώ να πάρω για τα τομάρια», πρόσθεσα, ολοκληρώνοντας το σκεπτικό μου, περισσότερο απευθυνόμενη στον εαυτό μου παρά σε εκείνους. Έτσι κι αλλιώς, κανείς τους δεν μπήκε στον κόπο να επιβεβαιώσει ότι με άκουσε.

Το σακατεμένο πόδι του πατέρα μου ήταν απλωμένο μπροστά του, όσο κοντύτερα στη φωτιά μπορούσε να φτάσει. Το κρύο, η βροχή ή ακόμη και μια αλλαγή στη θερμοκρασία μονίμως επιδείνωναν τα βαριά, απαίσια τραύματα γύρω από το γόνατό του. Το λιτό, σκαλιστό μπαστούνι του ήταν ακουμπισμένο στην καρέκλα του – ένα μπαστούνι που είχε φτιάξει μόνος του και το οποίο η Νέστα κάποιες φορές είχε την τάση να αφήνει εκεί που δεν έφτανε να το πιάσει.

«Θα μπορούσε να βρει δουλειά, αν δεν ντρεπόταν τόσο», έλεγε πάντοτε η Νέστα, όποτε εκδήλωνα τη δυσαρέσκειά μου για τη συμπεριφορά της. Εκτός των άλλων, τον απεχθανόταν και για τον τραυματισμό του, επειδή δεν αντιστάθηκε όταν εκείνος ο πιστωτής και οι μπράβοι του εισέβαλαν στο σπίτι και τσάκισαν ανελέητα το γόνατό του. Η Νέστα και η Ελάν είχαν τραπεί σε φυγή, κλειστήκαν στην κρεβατοκάμαρα και αμπάρωσαν την πόρτα. Εγώ είχα μείνει εκεί, να ικετεύω και να κλαίω κάθε φορά που ο πατέρας μου ούρλιαζε, κάθε φορά που τα κόκαλά του έσπαγαν. Πρώτα λέρωσα τα εσώρουχά μου και ύστερα έκανα εμετό στις πλάκες μπροστά στο τζάκι. Τότε μόνο έφυγαν εκείνοι οι άντρες. Από τότε δεν τους είδαμε ξανά.

Είχαμε ξοδέψει ένα τεράστιο μέρος των χρημάτων που μας απέμεναν για να πληρώσουμε τον θεραπευτή. Ο πατέρας μου χρειάστηκε έξι μήνες για να καταφέρει έστω να σταθεί, και ένα χρόνο μέχρι να μπορέσει να περπατήσει ένα δυο χιλιόμετρα. Τα νομίσματα που έφευγε στο σπίτι, όποτε τον λυπόταν κάποιος αρκετά ώστε να αγοράσει κάποιο ξυλόγλυπτο, δεν αρκούσαν για

να αγοράζουμε τροφή. Πριν από πέντε χρόνια, όταν τα χρήματα τελείωσαν οριστικά και όταν ο πατέρας μου ακόμη δεν μπορούσε –δεν ήθελε– να μετακινείται ιδιαίτερα, δεν έφερε αντίρρηση όταν του ανακοίνωσα πως θα πήγαινα να κυνηγήσω.

Δεν είχε προσπαθήσει καν να σηκωθεί από την καρέκλα του, δεν είχε μπει καν στον κόπο να σηκώσει το κεφάλι από το ξύλο που σκάλιζε. Με άφησε να πάω σε εκείνο το θανάσιμα επικίνδυνο, απόκοσμο δάσος, το οποίος ακόμη και οι πιο έμπειροι κυνηγοί απέφευγαν. Τώρα πια ήταν κάπως πιο δραστήριος –υπήρχαν φορές που εκδήλωνε μια κάποια ευγνωμοσύνη, άλλοτε τραβούσε κουτσαίνοντας ως την πόλη για να πουλήσει τα ξυλόγλυπτά του–, αλλά όχι κάτι το ιδιαίτερο.

«Πολύ θα ήθελα μια καινούργια κάπα», είπε τελικά η Ελαίν, αναστενάζοντας, την ίδια στιγμή που η Νέστα σηκωνόταν και δήλωνε: «Χρειάζομαι ένα καινούργιο ζευγάρι μπότες».

Εγώ δε μίλησα, ήξερα πως ήταν ανώφελο να μπλεχτώ στον καυγά τους, όμως έριξα μια ματιά προς τις μπότες της Νέστα που γυάλιζαν ακόμη δίπλα στην πόρτα. Δίπλα τους, το δικό μου ζευγάρι, που μετά βίας μού έκανε πια και είχε αρχίσει να ανοίγει στις ραφές, συγκρατούσαν μονάχα κάτι ξεφτισμένα λουριά.

«Μα, κρυώνω πολύ με τη φθαρμένη παλιά μου κάπα», είπε παρακλητικά η Ελαίν. «Θα πεθάνω από το κρύο». Κάρφωσε τα μεγάλα μάτια της πάνω μου. «Σε παρακαλώ, Φείρα», συμπλήρωσε. Τράβηξε τις συλλαβές του ονόματός μου, συνοδεύοντας με αυτές το πιο απαίσιο κλαψούρισμα που είχα υπομείνει ποτέ μου, ενώ η Νέστα πλατάγισε ηχηρά τη γλώσσα της, προτού τη διατάξει να βγάλει τον σκαμμό.

Έπαυσα να δίνω σημασία στις φωνές τους, καθώς άρχιζαν να τσακώνονται για το ποια από τις δυο τους θα τσέπωνε τα χρήματα που θα έπαιρνα την επομένη για τα τομάρια, και είδα τον πατέρα μου να στέκεται τώρα στο τραπέζι, με τη μια παλάμη του κολλημένη στην επιφάνειά του για να στηρίζει το βάρος του, καθώς παρατηρούσε το ελάφι. Η προσοχή του στράφηκε τελικά στη γούνα του πελώριου λύκου. Τα δάχτυλά του, λεία ακό-

μη και ευγενικά, γύρισαν τη γούνα από την ανάποδη και τράβηξαν μια γραμμή κατά μήκος της ματωμένης εσωτερικής πλευράς. Μαγκώθηκα.

Τα σκούρα μάτια του στράφηκαν ξαφνικά σε μένα. «Φείρα», μουρμούρισε, καθώς το στόμα του γινόταν μια σφιχτή γραμμή. «Πού το βρήκες αυτό;»

«Στο ίδιο μέρος που βρήκα το ελάφι», απάντησα εξίσου ήσυχα, με λόγια ψύχραιμα και κοφτά.

Το βλέμμα του τράβηξαν το τόξο και η φαρέτρα που είχα περασμένα στην πλάτη μου, το κυνηγετικό μαχαίρι με την ξύλινη λαβή που κρεμόταν στο πλευρό μου. Τα μάτια του υγράθηκαν. «Φείρα... ο κίνδυνος...»

Έριξα το βλέμμα μου στη γούνα και δεν κατάφερα να κάνω τη φωνή μου να μην ακουστεί απότομη. «Δεν είχα άλλη επιλογή» είπα.

Αυτό που, στην πραγματικότητα, ήθελα να πω ήταν: *Εσύ τον περισσότερο καιρό δεν μπαίνεις καν στον κόπο να προσπαθήσεις να βγεις από το σπίτι. Αν δεν ήμουν εγώ, θα είχαμε πεινάσει. Αν δεν ήμουν εγώ, θα είχαμε πεθάνει.*

«Φείρα», επανέλαβε και έκλεισε τα μάτια του.

Οι αδελφές μου στο μεταξύ είχαν σωπάσει και, όπως σήκωσα το κεφάλι, πρόλαβα να δω τη Νέστα να ζαρώνει τη μύτη της. Σκάλισε λίγο την κάπα μου. «Βρομάς σαν γουρούνι κυλισμένο στις ακαθαρσίες του. Δεν μπορείς τουλάχιστον να προσπαθήσεις να μη φέρεσαι σαν άξεστη χωριάτισσα;»

Δεν άφησα να φανεί πόσο με πόνεσαν και πόσο με έτσουξαν τα λόγια της. Ήμουν πολύ μικρή όταν η οικογένειά μας βρέθηκε σε δεινή θέση, δεν πρόλαβα να μάθω παρότα βασικά των καλών τρόπων, ανάγνωση και γραφή, κι εκείνη δε θα μου επέτρεπε ποτέ να το ξεχάσω.

Έκανε πίσω και πέρασε τον δείκτη της πάνω από τις πιασμένες πλεξούδες των χρυσοκάστανων μαλλιών της. «Βγάλε αυτά τα σιχαμένα ρούχα από πάνω σου».

Δε βιάστηκα, καθώς κατάπινα τα λόγια που ήθελα να της

πω. Μεγαλύτερη από μένα κατά τρία χρόνια, κατάφερνε με κάποιον τρόπο να δείχνει νεότερη, ενώ τα χρυσαφένια μάγουλά της χρωματίζονταν πάντοτε από μια ντελικάτη, ζωηρή ροδαλότητα. «Μπορείς να βάλεις νερό να ζεσταθεί και να ρίξεις λίγα ξύλα στη φωτιά;» Όπως πρόφερα αυτά τα λόγια όμως, παρατήρησα τη στοίβα με τα ξύλα. Απέμεναν μόνο πέντε κούτσουρα. «Νόμιζα πως θα έκοβες ξύλα σήμερα».

Η Νέστα σκάλισε τα μακριά, φροντισμένα νύχια της. «Σιχαίνομαι να κόβω ξύλα. Μου μπαίνουν σκληθρες στα χέρια». Σήκωσε το βλέμμα της και με κοίταξε κάτω από τις πυκνές βλεφαρίδες της. Απ' όλες μας, η Νέστα έμοιαζε περισσότερο στη μητέρα μας... και ιδίως όταν ήθελε κάτι. «Άλλωστε, Φείρα», είπε με νάζι, «εσύ τα καταφέρνεις πολύ καλύτερα! Τελειώνεις στη μισή ώρα που χρειάζομαι εγώ. Τα χέρια σου είναι καταλληλότερα... είναι ήδη πολύ τραχιά».

Το σαγόνι μου σφίχτηκε. «Σε παρακαλώ», είπα, ηρεμώντας την αναπνοή μου, καθώς ήξερα πως ένας καυγάς ήταν το τελευταίο που χρειαζόμουν ή ήθελα. «Σε παρακαλώ, σήκω την αυγή να κόψεις ξύλα». Άρχισα να ξεκουμπώνω το πουκάμισό μου. «Ειδάλλως, θα φάμε κρύο πρωινό».

Τα φρύδια της έσμιξαν. «Αποκλείεται να το κάνω!»

Εγώ όμως κατευθυνόμουν ήδη προς το μικρό, δεύτερο δωμάτιο όπου κοιμόμασταν εγώ κι οι αδελφές μου. Η Ελάιν μουρμούρισε κάτι στη Νέστα, κάπως παρακλητικά, με αποτέλεσμα εκείνη να αγριέψει και να της αγριομιλήσει με δόντια σφιγμένα. Έριξα μια ματιά πίσω, στον πατέρα μου, και έδειξα το ελάφι. «Ετοιμάστε τα μαχαίρια», είπα, δίχως να μποω στον κόπο να ακουστώ ευγενική. «Έρχομαι σε λίγο». Χωρίς να περιμένω απάντηση, έκλεισα την πόρτα πίσω μου.

Το δωμάτιο ήταν αρκετά μεγάλο για να χωράει μια ξεχαρβαλωμένη συρταριέρα και το πελώριο ξύλινο κρεβάτι όπου πλαγιάσαμε. Ήταν το μοναδικό απομεινάρι του αλλοτινού πλούτου μας, το είχε παραγγείλει ο πατέρας μου, δώρο γάμου για τη μητέρα μου. Ήταν το κρεβάτι πάνω στο οποίο είχαμε γεννηθεί και

οι τρεις μας, το κρεβάτι όπου πέθανε η μητέρα μου. Είχα ζωγραφίσει το σπίτι μας σε διάφορα σημεία τα προηγούμενα χρόνια, αυτό το κρεβάτι όμως ούτε που το είχα αγγίξει.

Έριξα τα ρούχα μου πάνω στην ταλαιπωρημένη συρταριέρα, κοιτάζοντας συνοφρυωμένη τις βιολέτες και τα τριαντάφυλλα που είχα ζωγραφίσει γύρω από τα πόμολα του συρταριού της Ελάιν, τις σπιρτόζες φλόγες που είχα φτιάξει γύρω από τα πόμολα της Νέστα, και τον νυχτερινό ουρανό –σπείρες κίτρινων άστρων στη θέση του λευκού– γύρω από το δικό μου συρτάρι. Το είχα κάνει για να φωτίσω κάπως το κατά τα άλλα μουντό δωμάτιο. Ούτε που το είχαν σχολιάσει. Και δεν ξέρω για ποιο λόγο περίμενα κάτι διαφορετικό.

Βόγκηξα και χρειάστηκε να βάλω τα δυνατά μου για να μη σωριαστώ στο κρεβάτι.

Εκείνο το βράδυ δειπνήσαμε με ψητό ελάφι. Παρότι ήξερα ότι ήταν λάθος, δεν έφερα αντιρρήσεις όταν όλοι μας πήραμε από μια μικρή, δεύτερη μερίδα, ώσπου ανακοίνωσα πως το υπόλοιπο κρέας δε θα το αγγίζαμε. Θα περνούσα την επόμενη μέρα προετοιμάζοντας τα τελευταία κομμάτια του ελαφιού και ύστερα θα διέθετα μερικές ώρες για να ξύσω τα δυο τομάρια προτού τα πάω στην αγορά. Ήξερα κάποιους εμπόρους που μπορεί να ενδιαφέρονταν για μια τέτοια αγορά – αν και κανείς τους δε θα μου έδινε την τιμή που άξιζαν. Όμως το χρήμα ήταν χρήμα και δεν είχα ούτε τον χρόνο ούτε τα μέσα για να ταξιδέψω στην πλησιέστερη μεγάλη πόλη προκειμένου να βρω καλύτερη προσφορά.

Έγλειψα καλά το πιρούνι μου, απολαμβάνοντας τα υπολείμματα λίπους που κάλυπταν το μέταλλο. Η γλώσσα μου πέρασε πάνω από τις σκεβρωμένες άκρες – το πιρούνι ήταν κομμάτι ενός ταλαίπωρου σερβιτόρου που είχε καταφέρει να γλιτώσει ο πατέρας μου από τα διαμερίσματα των υπηρετών την ώρα που οι πιστωτές λεηλατούσαν το αρχοντικό μας. Δεν είχαμε ούτε δύο

όμοια μαχαιροπέρουν, όμως ήταν καλύτερα από το να τρώμε με τα δάχτυλα. Τα σερβίτσια της προίκας της μητέρας μου είχαν πουληθεί προ πολλού.

Η μητέρα μου. Αυστηρή και ψυχρή με τα παιδιά της, γελαστή και εκθαμβωτική ανάμεσα στους καλεσμένους που σύχναζαν στα τότε κτήματά μας, ιδιαίτερα στοργική με τον πατέρα μου – τον μοναδικό άνθρωπο που αγαπούσε και σεβόταν πραγματικά. Βέβαια, αγαπούσε πραγματικά και τις γιορτές, τόσο πολύ, που δεν προλάβαινε να ασχοληθεί μαζί μου πέρα από το να σκέφτεται πώς το ταλέντο που είχα αρχίσει να δείχνω στο σχέδιο και στη ζωγραφική θα μπορούσε να μου εξασφαλίσει στο μέλλον κάποιο σύζυγο. Αν είχε ζήσει αρκετά για να δει τα πλούτη μας να εξανεμίζονται, θα την είχε τσακίσει όλο αυτό... χειρότερα απ' ό,τι τον πατέρα μου. Ίσως τελικά να ήταν καλύτερα που δεν πρόλαβε να δει την κατάντια μας.

Αν μη τι άλλο, περίσσευε περισσότερο φαγητό για εμάς.

Από τη μητέρα μου δεν απέμενε τίποτε άλλο στο φτωχικό μας πέρα από το ξύλινο κρεβάτι... και τον όρκο που είχα δώσει.

Κάθε φορά που αντίκριζα τον ορίζοντα ή αναρωτιόμουν αν θα ήταν καλύτερα να συνεχίσω να προχωρώ και να μην κοιτάζω ποτέ μου πίσω, θυμόμουν εκείνη την υπόσχεση που είχα δώσει πριν από έντεκα χρόνια, όταν εκείνη έλιωνε στο νεκροκρέβατό της: «Να μέινετε ενωμένοι, να τους προσέχεις». Κι εγώ είχα συμφωνήσει· ήμουν πολύ μικρή για να ρωτήσω για ποιο λόγο δεν είχε παρακαλέσει τις μεγαλύτερες αδελφές μου ή τον πατέρα μου. Πάντως, της είχα ορκιστεί και ύστερα πέθανε, και στον άθλιο κόσμο μας, στον κόσμο των ανθρώπων που προστατεύεται μονάχα από τον όρκο που έδωσαν τα Αρχοντικά πριν από πέντε αιώνες, στον κόσμο μας όπου είχαμε ξεχάσει τα ονόματα των θεών μας, ο όρκος ήταν νόμος· ο όρκος ήταν νόμισμα· ο όρκος ήταν η τιμή σου.

Υπήρχαν φορές που τη μισούσα που με έβαλε να δώσω εκείνο τον όρκο. Ίσως, έτσι όπως ψιγνόταν στον πυρετό, να μην καταλάβαινε καν τι ήταν αυτό που απαιτούσε. Ίσως, πάλι, ο θά-

νατος που σίμωνε να τη βοήθησε να δει καθαρά τον πραγματικό χαρακτήρα των παιδιών της και του άντρα της.

Ακούμπησα κάτω το πιρούνι και χάξεψα τις φλόγες της αδύναμης φωτιάς μας, όπως χόρευαν πάνω στα τελευταία κούτσουρα, τεντώνοντας τα πονεμένα πόδια μου κάτω από το τραπέζι.

Στράφηκα στις αδελφές μου. Ως συνήθως, η Νέστα γκρίνιαζε για τους χωρικούς... δεν είχαν τρόπους, ήταν αγροίκοι και άξεστοι, δεν είχαν ιδέα πόσο άθλια ήταν τα ρούχα τους κι ας καμώνονταν εκείνοι πως ήταν φίνα σαν το μετάξι ή τη δαντέλα. Από τότε που είχαμε χάσει την περιουσία μας, οι αλλοτινές παρέες τους φρόντιζαν να τις αγνοούν, οπότε οι αδελφές μου κυκλοφορούσαν κορδωμένες, λες και οι νεαροί χωρικοί της πόλης σχημάτιζαν έναν κοινωνικό κύκλο δεύτερης τάξης.

Ήπια μια γουλιά ζεστό νερό από την κούπα μου –χρήματα δε μας περίσσευαν ούτε για τσάι τώρα πια–, ενώ η Νέστα συνέχισε να αφηγείται την ιστορία της στην Ελαίν.

«Οπότε, γυρνάω και του λέω: *Αν νομίζετε ότι μπορείτε να μου το προτείνετε έτσι, χαλαρά, κύριε, δεν μπορώ παρά να αρνηθώ!* Και ξέρεις τι μου είπε ο Τόμας;» Με τα μπράτσα στηριγμένα γερά στο τραπέζι και τα μάτια γουρλωμένα, η Ελαίν έγνεψε αρνητικά.

«Ο Τόμας Μάντρεϊ;» τη διέκοψα. «Ο δεύτερος γιος του ξυλοκόπου;»

Τα γκριζογάλανα μάτια της Νέστα στένεψαν. «Ναι», είπε και έστρεψε ξανά την προσοχή της στην Ελαίν.

«Και τι θέλεις;» Έριξα μια ματιά στον πατέρα μου. Καμιά αντίδραση, κανένα σημάδι ανησυχίας ή έστω κάποια ένδειξη πως παρακολουθούσε την κουβέντα. Χαμένος στην ομίχλη της όποιας ανάμνησης είχε απλωθεί στον νου του, χαμογελούσε ελαφρά στην αγαπημένη του Ελαίν, τη μόνη από τις τρεις μας που έμπαινε στον κόπο να του μιλάει πραγματικά.

«Θέλει να την παντρευτεί», είπε η Ελαίν ξελιγωμένα.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου.

Η Νέστα έγειρε το κεφάλι της στο πλάι. Είχα δει σαρκοβό-

ρα ζώα να κάνουν ακριβώς την ίδια κίνηση. Υπήρχαν φορές που αναρωτιόμουν αν η αλύγιστη αποφασιστικότητά μας θα μας είχε φανεί χρησιμότερη στο να επιβιώσουμε –αν όχι να ευημερήσουμε–, αν δεν ήταν τόσο προσκολλημένη στα χαμένα μεγαλεία της. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα... Φείρα;» Πρόφερε το όνομά μου σαν να ήταν βρισιά.

Το σαγόνι μου πόνεσε από τη δύναμη με την οποία το έσφιξα για να μην απαντήσω.

Ο πατέρας μου ανακάθισε στη θέση του, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του. Ήξερα ότι ήταν ανοησία να αντιδράσω στις προκλήσεις της, αλλά δεν κρατήθηκα. «Δεν καταδέχεσαι να κόψεις λίγα ξύλα για τους δικούς σου, αλλά θες να παντρευτείς γιο ξυλοκόπου;» είπα.

Η Νέστα ίσιωσε τους ώμους της, έτοιμη για καυγά. «Εγώ νόμιζα πως το μόνο που ήθελες ήταν να φύγουμε από το σπίτι, να βρεθεί κάποιος να παντρευτούμε εγώ και η Ελάιν, ώστε να έχεις χρόνο να ζωγραφίζεις τα αριστουργήματά σου». Κοίταξε ειρωνικά τα μικρά μπουμπούκια που είχα ζωγραφίσει κατά μήκος του χείλους του τραπέζιού – τα χρώματα παραήταν σκούρα και υπερβολικά μπλε, δεν υπήρχε ίχνος λευκού στα πέταλα των λουλουδιών, όμως τα είχα βολέψει ακόμη κι έτσι, παρότι με πλήγωνε που δεν είχα λευκό χρώμα για να αποτυπώσω τη ζωντάνια.

Αντιστάθηκα στην παρόρμηση να καλύψω τη ζωγραφιά με την παλάμη μου. Ίσως αύριο να την έξυνα τελείως από το τραπέζι. «Πίστεψέ με», της είπα, «τη μέρα που θα θελήσεις να παντρευτείς έναν άξιο άνθρωπο, θα τραβήξω γραμμή στο σπίτι του να σε παραδώσω. Τον Τόμας, μια φορά, δεν πρόκειται να τον παντρευτείς».

Τα ρουθούνια της Νέστα φούσκωσαν ανεπαίσθητα. «Δεν μπορείς να κάνεις κάτι. Η Κλερ Μπέντορ μού είπε σήμερα το απόγευμα πως ο Τόμας έχει αποφασίσει να μου κάνει πρόταση γάμου από μέρα σε μέρα. Και τότε δε θα χρειαστεί να καταπιώ ξανά τέτοια αποφάγια», μου πέταξε. «Τουλάχιστον δεν έχω ξεπέσει τόσο ώστε να κυλιέμαι στα άχυρα με τον Άιζακ Χέλ λες και

είμαι κανένα ζώο», πρόσθεσε ύστερα χαμογελώντας αμυδρά.

Ο πατέρας μου έβηξε αμήχανα, με το βλέμμα στραμμένο προς το κρεβάτι του δίπλα στη φωτιά. Ποτέ του δεν είχε κακομιλήσει στη Νέστα, είτε από φόβο είτε από τύψεις, και απ' ό,τι φαινόταν δε σκόπευε να κάνει τώρα την αρχή, έστω κι αν ήταν η πρώτη φορά που άκουγε για τον Αιζακ.

Κόλλησα τις παλάμες μου πάνω στο τραπέζι, όπως την κοιτούσα αγριεμένη. Η Ελάιν τράβηξε το χέρι της από κοντά μου, λες και φοβόταν μήπως τα χώματα και τα αίματα κάτω από τα νύχια μου θα λέρωναν με κάποιον τρόπο την πορσελάνινη επιδερμίδα της. «Η οικογένεια του Τόμας είναι σχεδόν στα ίδια χάλια μ' εμάς», είπα, προσπαθώντας να μη γρυλίσω. «Γι' αυτούς δε θα ήσουν παρά ακόμη ένα στόμα να ταΐσουν. Κι αν δεν το ξέρει αυτό ο Τόμας, δεν μπορεί να μην το ξέρουν οι γονείς του».

Όμως ο Τόμας το ήξερε. Είχαμε συναντηθεί παλιότερα στο δάσος. Είχα δει τη γυαλάδα της απελπιστικής πείνας στο βλέμμα του μια φορά που με είχε πετύχει να κουβαλάω δυο κουνέλια. Άνθρωπο δεν είχα σκοτώσει ποτέ μου, όμως εκείνη τη μέρα το κυνηγετικό μαχαίρι μου κρεμόταν σαν βαρίδι στο πλευρό μου. Από τότε, φρόντιζα να τον αποφεύγω.

«Προίκα δεν έχουμε να δώσουμε», συνέχισα και, παρότι ο τόνος μου ήταν αυστηρός, η ένταση της φωνής μου έπεσε. «Για καμιά από τις δυο σας». Αν η Νέστα ήθελε να φύγει, με γεια της, με χαρά της. Ωραία. Θα ερχόμουν κι εγώ ένα βήμα πιο κοντά στο να εξασφαλίσω εκείνο το θαυμάσιο, ήσυχο μέλλον, να εξασφαλίσω ένα ήσυχο σπίτι, μαζί με αρκετή τροφή και χρόνο για να ζωγραφίζω. Όμως δεν είχαμε τίποτα –απολύτως τίποτα– για να δελεάσουμε τον όποιο μνηστήρα, ώστε να με απαλλάξει από τις δυο αδελφές μου.

«Είμαστε ερωτευμένοι», δήλωσε η Νέστα, οπότε η Ελάιν έγνεψε καταφατικά. Πάλι καλά που δεν έσκασα στα γέλια... Πότε είχαν αποφασίσει να πάνε να ξελιγώνονται με τον έναν και με τον άλλο πλούσιο και είχαν χρόνο να κάνουν τα γλυκά μάτια σε χωριατόπαιδα;

«Η κοιλιά δε χορταίνει με έρωτα», της απάντησα, διατηρώντας το βλέμμα μου όσο πιο σταθερό μπορούσα.

Λες και την είχα χαστουκίσει, η Νέστα πετάχτηκε πάνω. «Ζηλεύεις, γι' αυτό τα λες αυτά. Τους άκουσα να λένε πως ο Άιζακ θα παντρευτεί μια κοπέλα από το διπλανό χωριό, που έχει μεγάλη προίκα».

Κι εγώ το είχα ακούσει· του είχε ξεφύγει του Άιζακ την τελευταία φορά που βρεθήκαμε. «Τι να ζηλέψω;» είπα αργά, βάζοντας τα δυνατά μου να κρύψω την οργή μου. «Δεν έχουμε τίποτε να τους δώσουμε... καθόλου προίκα. Ούτε ένα ζωντανό. Και μπορεί ο Τόμας να θέλει αλήθεια να σε παντρευτεί... όμως θα του ήσουν βάρος».

«Κι εσύ που τα έμαθες αυτά και μου κάνεις την έξυπνη;» μουρμούρισε αγριεμένα η Νέστα. «Ένα αγρίμι είσαι κι έχεις το θράσος να έρχεσαι εδώ και να μοιράζεις διαταγές μέρα νύχτα. Συνέχισε έτσι και μια μέρα... μια μέρα, Φείρα, δε θα έχεις κανέναν να σε θυμάται ή να νοιάζεται αν υπήρξες ποτέ». Σηκώθηκε κι έφυγε εξαγριωμένη, με την Ελάν να τρέχει πίσω της γουργουρίζοντας λόγια παρηγοριάς. Κοπάνησαν την πόρτα του δωματίου μας τόσο δυνατά, που τραντάχτηκαν τα πιάτα.

Τα είχα ξανακούσει εκείνα τα λόγια και ήξερα πως ο μόνος λόγος που τα επαναλάμβανε ήταν επειδή είχα μορφάσει την πρώτη φορά που μου τα πέταξε. Όπως και να 'χε το πράγμα, έτσουζαν.

Ήπια μια γερή γουλιιά από τη ραγισμένη κούπα. Ο ξύλινος πάγκος κάτω από τον πατέρα μου έτριξε όπως εκείνος άλλαξε θέση. Κατέβασα μια γουλιιά ακόμα. «Κοίτα να της μιλήσεις, να τη λογικέψεις», είπα.

Εκείνος βάλθηκε να παρατηρεί ένα κάψιμο πάνω στο τραπέζι. «Και τι να της πω; Αν μιλάμε γι' αγάπη...»

«Δε μιλάμε γι' αγάπη, τουλάχιστον από τη μεριά του. Ξέρεις το σόι του, άλλωστε. Κι εγώ έχω δει πώς φέρεται στο χωριό... ένα μονάχα πράγμα θέλει από τη θυγατέρα σου, κι αυτό σίγουρα δεν είναι το χέρι της...»

«Έχουμε ανάγκη την ελπίδα όσο έχουμε ανάγκη το ψωμί και το κρέας», με διέκοψε εκείνος, σε μια σπάνια στιγμή κατά την οποία το βλέμμα του ήταν καθαρό. «Έχουμε ανάγκη την ελπίδα, αλλιώς δε γίνεται να αντέξουμε. Οπότε, άφησέ τη να ελπίζει, Φείρα. Άφησέ τη να φαντάζεται μια καλύτερη ζωή. Έναν καλύτερο κόσμο».

Σηκώθηκα από το τραπέζι σφίγγοντας τις γροθιές μου, όμως δεν είχα πού να τρέξω στα δυο δωμάτια του φτωχικού μας. Κοίταξα τα ξεθωριασμένα μπουκέτα που είχα ζωγραφίσει στο χείλος του τραπεζιού. Οι μίσχοι είχαν ήδη ξεφτίσει, ενώ το κάτω τμήμα των μπουκέτων είχε φύγει τελείως από το τρίψιμο. Μέσα σε λίγα χρόνια ολόκληρη η ζωγραφιά θα χανόταν χωρίς να αφήσει κανένα σημάδι πως κάποτε υπήρξε εκεί· πως κάποτε υπήρξα κι εγώ.

Όταν κοίταξα τον πατέρα μου, το βλέμμα μου ήταν σκληρό. «Δεν υπάρχει αυτό».

*Έκλεψε μια ζωή.
Τώρα πρέπει να πληρώσει
με την καρδιά της.*

Οταν η νεαρή κυνηγός Φείρα σκοτώνει έναν λύκο στο δάσος, ένα θηριώδες πλάσμα κάνει την εμφάνισή του και απαιτεί την τιμωρία της. Η Φείρα μεταφέρεται σε έναν επικίνδυνο, μαγικό τόπο, τον οποίο γνωρίζει μονάχα από τους θρύλους, κι εκεί ανακαλύπτει πως το πλάσμα που την αιχμαλώτισε δεν είναι ζώο, αλλά ο Τάμλιν, ένα από τα θανάσιμα, αθάνατα ξωτικά που κάποτε κυριαρχούσαν στον κόσμο τους.

Κι ενώ η Φείρα παραμένει κρατούμενη στα κτήματά του, τα αισθήματά της για τον Τάμλιν σταδιακά αλλάζουν και η παγερή εχθρότητα παραχωρεί τη θέση της σε ένα φλογερό πάθος που σαρώνει κάθε ψέμα που της είχαν πει σχετικά με τον υπέροχο, αλλά συνάμα επικίνδυνο κόσμο των ξωτικών. Όμως, μια αρχέγονη, μοχθηρή σκιά απλώνεται και πυκνώνει πάνω από τη χώρα των ξωτικών, και η Φείρα πρέπει να βρει έναν τρόπο να την εμποδίσει... ή να καταδικάσει τον Τάμλιν –και τον κόσμο του– για πάντα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1592-5

9 786180 115925

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17608